

บทนำ

คืนนี้พระจันทร์เต็มดวง นักสู้ทั้งสองตัวคลอเคลียกันอยู่บนกิ่งไม้แห้งที่พาดผ่านเงาจันทร์ เบื้องหน้าของมันเป็นมหานครที่กำลังหลับใหล ส่วนเบื้องหลังคือตัวปราสาทเก่าโหลที่มีอายุพอๆ กับการกำเนิดของกรุงเทพมหานคร ขณะที่เบื้องล่างคือกระท่อมไม้ที่ซุกซ่อนในซอกหลืบของปราสาท มันถูกห่มคลุมด้วยม่านหมอกที่บิดบังเงาไม้รอบบริเวณให้ดูขมุกขมัว ราวกับมีกองทัพระดมพลอยู่เบื้องหลัง และเมื่อลมพัด กองทัพทมิฬก็กระจายกำลังโอบล้อมกระท่อมไม้เอาไว้รอบทิศทาง จับพลันนักสู้ทั้งสองก็กระพือปีกบินหนีด้วยความตกใจ เมื่อชายในชุดคลุมสีดำเดินเข้ามาหยุดที่หน้ากระท่อม หนึ่งในสี่คนนั้นมุ่งตรงไปยังบานประตูที่ถูกล็อกด้วยกุญแจดอกใหญ่ ขณะที่เสียงปริกรรมคาถายังคงดังอยู่อย่างต่อเนื่อง

“อะสังวิสุ โสปุสะพุกะ พุทธายะ ยะธาพุทโมนะ โอมจิตตั้งหัวหาง

ตัดสิน เหลือแต่สิ่งที่ต้องการรู้ ตนภูสวาทะ”

ภายในกระท่อม แสงสีเหลืองจากเทียนเล่มเล็กส่องรัศมีสว่าง ไม่เกินหนึ่งเมตร เผยให้เห็นผนังห้องไม้สีเหลืองที่ทรุดโทรม ห่างจากผนังไม่ถึงฟุต จันทรานั่งอยู่บนเก้าอี้ไม้ในสภาพคล้ายคนละเมอ เบื้องหน้าเธอเป็นโต๊ะไม้ที่มีลายสลักรูปมังกรประดับอยู่ เมื่อลมพัดแสงเทียนขยับ มังกรไม้ก็เหมือนจะมีชีวิตขึ้นมาราวกับสัตว์ประหลาดในเทพนิยาย

นี่เป็นรอบที่ร้อยแปดแล้วที่เธอได้ยินเสียงเครื่องขมิบของชายหลายคนท่องบ่นคาถา กลิ่นจุนของวุ้นหลากชนิดอบอวลอยู่ในบรรยากาศอันหนักอึ้ง ชวนให้วังเววน แล้วภาพความทรงจำทั้งหมดของจันทราก็ถูกดึงออกมาจากสมองส่วนเก็บความจำที่เธอมีมากกว่าใครๆ ภาพเหล่านั้นเหมือนถูกนำมาวางบนโต๊ะและลบออกไปทีละส่วน ถึงตอนนี้เธอจำไม่ได้แล้วว่าเธอเป็นใคร เกิดที่ไหน เข้าเรียนในโรงเรียนไสยศาสตร์ได้อย่างไร มีเพื่อนกี่คน และเป็นใครบ้าง คาถาที่เธอได้ยินทำหน้าที่เสมือนเป็นยางลบความจำที่บัดนี้มันเหลือไว้ให้เธอระลึกถึงได้เพียงบางส่วน คือส่วนที่เธอเห็นคัมภีร์ไตรเพททางอยู่ตรงหน้า แล้วกระแสนลมก็พัดวูบเข้ามาเปิดกระดานให้เธอเห็นตัวอักษรที่จารึกอยู่ในนั่นทีละหน้า...ทีละหน้า

ฉับพลันประตูห้องก็เปิดออก พร้อมกับการก้าวเข้ามาของชายลึกลับในชุดคลุมสีดำ เขาวางปากกากับสมุดลงบนโต๊ะ ก่อนจะหันมาหาเธอ

“จดทุกอย่างที่เห็นลงไปให้หมด” เขาออกคำสั่ง จันทรากลายเป็นหุ่นยนต์ที่ไม่สามารถควบคุมตัวเองได้ เธอหยิบปากกาขึ้นมา อีกมือเปิดสมุด แล้วก็เริ่มเขียนสิ่งที่เธอเห็นลงไปทีละคำจนกลายเป็นประโยค จากหนึ่งประโยคเพิ่มเป็นหนึ่งย่อหน้า และจากหนึ่งย่อหน้ากลายเป็นหนึ่งหน้า และหน้าต่อๆ ไป...

เธอกำลังเขียนคัมภีร์ไตรเพทให้แก่พวกมัน!

1

ปีงตัวพุตองหา

เสียงหวีดหวิวของใบสนคืนนี้แปลกพิกล ลุงอวบรู้สึกราวกับ มันเป็นเสียงกระซิบของคนนับร้อยที่กำลังวางแผนการบางอย่างกันอยู่ อย่างเคร่งเครียด บางครั้งมีได้เถียง บางครั้งกลับเห็นด้วย ทั้งที่มันเป็น เพียงเสียงใบสนต้องลม

“ผมเข้าไปข้างในก่อนนะ มีเรื่องต้องสะสางกับคนที่แอบอ้างชื่อผม ไปทำเรื่องชั่วๆ” ผู้หมวดชนะเวทบอก ก่อนเดินเข้าไปในสถานีตำรวจโดยไม่สนใจท่าทีลังเลของอีกฝ่าย

“เบามือหน่อยนะหมวด เกิดมันฟ้องนักข่าวขึ้นมาเราจะช่วยเอา” ลุงอวบร้องเตือนตำรวจคู่หู เพราะตอนที่รู้ว่าคนร้ายที่พวกเขาจับได้ที่โรงพยาบาลก็ชื่อชนะเวทเหมือนกัน ผู้หมวดคนนี้ก็แสดงอาการงะแง้วเจ๋อ จงชั่งผู้ต้องหาแปลกประหลาดคนนั้นอย่างออกนอกหน้า มีหน้าซำใน ระหว่างการสอบสวน เมื่อผู้กำกับสถานีไม่อยู่ ผู้หมวดเลือดร้อนก็มักจะใช้

กำลังหุบตืออยู่บ่อยๆ ขณะที่ผู้ต้องหาได้แต่ปิดป้องอย่างคนไม่เป็นมวย ซึ่งทำให้ลุงอวบประหลาดใจมาก

เพราะก่อนหน้านี้ที่ลุงอวบเผชิญหน้ากับชายในชุดคลุมสีน้ำตาล เขาดูมีพลังอำนาจเหนือคนธรรมดา เขาสามารถยกร่างนิดาให้ลอยคว้างกลางอากาศได้โดยไม่ต้องสัมผัส และภาพที่เขาเห็นออกจากหน้าต่างโรงพยาบาลราวกับค้างคาวบาดเจ็บ ยังติดตรึงอยู่ในความทรงจำอย่างชัดเจน แต่กับชายในชุดคลุมสีน้ำตาลที่ลุงอวบจับได้ กลับมีสภาพไม่ต่างจากคนคลุ้มคลั่งที่ไม่มีพิษสงอะไร

...เกิดอะไรขึ้นกับเขากันแน่...

นาฬิกาข้อมือบอกเวลาสี่ทุ่มตรง แต่สภาพภายนอกสถานีดำรวจกลับดูเงียบเรียบราวกับเที่ยงคืน คงเป็นเพราะสถานีตำรวจแห่งนี้อยู่ห่างจากถนนใหญ่ เสียงจอแจของการจราจรจึงดังมาไม่ถึง อีกทั้งรอบๆ ตัวอาคารคอนกรีตสี่ชั้น ยังมีต้นสนขนาดใหญ่อายุหลายสิบปีห้อมล้อมไว้ทุกทิศทุกทาง ตอนกลางวันมันก็ให้ร่มเงาดีอยู่หรอก แต่ในตอนกลางคืน มันกลับให้ความรู้สึกวังเวงอย่างบอกไม่ถูก

ลุงอวบเผลอยิ้มออกมาเมื่อนึกถึงครั้งหนึ่งซึ่งยังไม่นานนัก เขายังเป็นตำรวจขี่เมาที่เหน็บเหล้าไว้ข้างเอวมาเข้าเวรแทนการพกปืน คืนหนึ่งเขาลุกขึ้นมาฉีกกลางดึก ยามนั้นลมกระโชกแรง ต้นสนทั้งต้นก็ส่ายไหวราวกับสัตว์ประหลาด ลุงอวบชักเหล้าแบนออกมาจากเอว เล็งไปที่ต้นไม้และเชื่อมั่นคืออาวุธร้ายแรงที่สามารถสังหารสัตว์ประหลาดที่หมายจู่โจมได้ คิดแล้วก็สมเพชตัวเอง

แต่วันนี้ทุกอย่างได้เปลี่ยนไปแล้ว

ลุงอวบไม่ใช่ตำรวจขี่เมาอีกต่อไป เขาเลิกเหล้าอย่างเด็ดขาด และสิ่งที่เขาได้ตอบแทนกลับมาก็คือครอบครัว เขาได้กอดลูกสาวทุกวัน ได้หอมแก้มภรรยา ก่อนออกจากบ้าน ทุกสิ่งทุกอย่างที่เคยสูญเสียไปได้กลับ

คืนมาสู่เขาอีกครั้ง ลุงอวบให้สัญญากับตัวเองว่าจะรักษามันไว้ด้วยชีวิต เพราะรู้ดีว่าการสูญเสียสิ่งเหล่านั้นไป มันเจ็บปวดมากแค่ไหน

ลมดึกพัดมาอีกครั้ง ลุงอวบยืนนิ่ง พยายามเงี่ยหูฟัง เสียงใบสน ต้องลมดังหวีดหวิวเหมือนเคย เขาอยากมีเครื่องมือบางอย่างเอาไว้ แยกแยะระหว่างเสียงใบไม้กับเสียงกระซิบที่แปลกปลอมเข้ามา แต่เครื่องมือที่ว่าคงไม่มี เขาคงคิดมากไปเอง

ลุงอวบเดินขึ้นไปบนสถานีตำรวจ แม้มั่นใจว่าไม่มีสิ่งผิดปกติอะไรแฝงอยู่ในความมืดข้างนอก แต่เขากลับรู้สึกรากับว่ากำลังเป็นเป้าสายตาของคนนับสิบที่เพ่งมองมาจากด้านหลัง ความรู้สึกนี้น่าจะเหมือนความรู้สึกของคนกลัวผี ที่จิตใจขาดความมั่นคงและจินตนาการเห็นสิ่งน่ากลัววนเวียนอยู่รอบกาย มันเกิดขึ้นได้อย่างไรนะ ทั้งที่เขาไม่ใช่คนกลัวผีสักหน่อย ลุงอวบผลัดประตูกระจกเข้าไปในตัวอาคาร เมื่อประตูปิดตามหลัง เสียงลมก็เงียบหายไป ความรู้สึกปลอดภัยกลับคืนมาอีกครั้ง เขาพยายามมองหาคุ้หนูตัวต่างๆ แต่ก็ได้ยินเพียงเสียงบ่นของอีกฝ่ายดังมาจากห้องขังที่อยู่ลึกที่สุด

“เกรู้ไหมว่าฉันภูมิใจในชื่อนี้มาก คิดดูสิ ในประเทศไทยจะมีสักกี่คนที่ชื่อชนะเวท ฉันเป็นตำรวจมาสิบกว่าปี ไม่เคยจับคนร้ายชื่อเดียวกับฉันได้ มันทำให้ฉันรู้สึกว่าเป็นชื่อที่ดี เหมาะที่คนดีๆ เขาจะเอาไปใช้กัน แต่กลับทำลายความภูมิใจของฉันซะย่อยยับ”

สถานีตำรวจเวลานี้ดูจะร้างผู้คน เท่าที่กวาดตามองครั้งแรกลุงอวบก็รู้ว่าที่นี่มีเพียงเขากับผู้หมวดชนะเวทและผู้ต้องหาในชุดคลุมสีน้ำตาล คนนั้น ส่วนตำรวจคนอื่นๆ คงกลับบ้านกันหมด หรือไม่ก็อ้างว่าไปลาดตระเวน ทั้งที่จริงพวกเขาคงแอบไปหาที่นั่งดื่ม ดูถ่ายทอดสดฟุตบอล เพราะนี่เป็นคืนวันเสาร์ คืนที่หนุ่มๆ ที่คลั่งไคล้กีฬาจะได้เสพความมันของเกมลูกหนังกันอย่างเต็มอิม ส่วนคนแก่อย่างเขาก็ต้องเฝ้าสถานี และคอย

ฟังเสียงครี๊ดคราดของวิทยุแจ้เหตุ

ลุงอวบเดินไปตามทางเดินแคบๆ ที่ถูกขนาบด้วยห้องกรงสี่เหลี่ยม ทั้งซ้ายและขวา แสงไฟสีเหลืองหม่นทำให้พื้นที่ดูคับแคบอัดอัด นี่ไม่ใช่เรื่องของจิตวิทยาที่ตำรวจต้องการบีบคั้นผู้ต้องหา แต่เป็นเรื่องของงบประมาณที่มีไม่พอให้ซื้อหลอดไฟใหม่ ทั้งที่มันราคาไม่กี่สิบบาท ลุงอวบระมื่อไปตามที่เหล็กขนาดเท่านิ้วก้อยที่เย็นขึ้น เขาสัมผัสได้ถึงกลิ่นเหม็นของผู้ถูกคุมขังจนหมดอิสรภาพ แม้ตอนนี้ห้องขังทั้งสองจะว่างเปล่าและดูสะอาดตา แต่เขาเชื่อว่าอีกไม่นานหรอก จะต้องมีคนเข้ามาอยู่ มาเกลือกกลิ้งเอากลิ่นคุกติดตัวออกไป

ลุงอวบเดินเลี้ยวขวาไปถึงห้องขังสุดท้าย ผู้หมวดขณะเวที่ยืนจ้องหน้าผู้ต้องหาชื่อเดียวกันอยู่ในระยะกระชั้นชิด มือขวาของตำรวจหนุ่มกำคอเสื้อของอีกฝ่าย ขณะที่มือซ้ายกำกำปั้นไว้แน่น ภาพเหล่านี้ไม่เคยเกิดขึ้นขณะที่เขาทำงานร่วมกับครอบครัวหมูที่เพิ่งเสียชีวิตไปไม่กี่วัน แต่กับตำรวจหนุ่มคนนี้ช่างแตกต่างกันเหลือเกิน เขาดูดุดันและเยือกแข็งเมื่ออยู่ในชุดตำรวจ แต่เมื่อหมดเวลางาน กลับดูเป็นคนร่าเริง สนุกสนาน มีมุขตลกๆ มาเล่าให้ณัฐพรลูกสาวของเขาได้หัวเราะอยู่เสมอ เขาจึงกลายเป็นเพื่อนร่วมงานที่นิดาภรรยาของเขายินดีต้อนรับมากที่สุด หากไม่นับครอบครัวที่เสียชีวิตไปแล้ว

“เขาพูดอะไรบ้างหรือยัง” ลุงอวบเอ่ยถาม แม้จะมีศตต่ำกว่าแต่เขาก็ไม่เคยแสดงความเคารพผู้หมวดคนนี้อีกจนดูเป็นการเสแสร้ง ซึ่งผู้หมวดขณะเวเองก็ไม่ถือสา เพราะอย่างไรเสียลุงอวบก็มีอายุมากกว่า

“ยัง พูดก็พูดเถอะนะ นอกจากในหนังแล้ว ผมไม่คิดว่าจะเจอผู้ร้ายปากแข็งขนาดนี้มาก่อน” ผู้หมวดขณะเวเหยียดสายตามองคนในกรงอย่างเกลียดชัง ลุงอวบเข้าใจดีว่าความรู้สึกนั้นเกิดขึ้นเพราะครั้งหนึ่งผู้หมวดเคยถูกชายคนนี้นှลอกใช้จนเกือบจะจับลุงอวบเข้ากรงได้สำเร็จ

แต่สาเหตุที่เขาพยายามซ่อนนินดากับณัฐพรที่โรงพยาบาลนั้น มีเพียงลุงอวบกับชายลึกลับคนนั้นเท่านั้นที่รู้ และเมื่อทั้งสองยังไม่มีการปรากฏตัว คนอื่นก็ยังไม่รู้ถึงแรงจูงใจของอีกฝ่าย ซึ่งวันหนึ่งข้างหน้า ลุงอวบตั้งใจว่าจะเล่าให้คู่หูคนนี้ได้ฟัง

“มันไม่ถามหาญาติ ไม่ถามหาทนายเลย” ผู้หมวดขณะเวทปล่อยมือ ชายในชุดคลุมสีน้ำตาลถอยเข้ามุมห้องที่ลึกที่สุด และทิ้งตัวลงนั่งท่าสมาธิ

“ดูมันสิ ผมคงเชื่อหรือกว่าคนอย่างมันจะฝึกฝนธรรมะ” ผู้หมวดหนุ่มเหยียดเสียงใส่

“ช่างมันเถอะ เราไปหาอะไรกินดีกว่า” ลุงอวบหันหลังกลับขณะบอกคู่หู ไม่มีประโยชน์ที่จะซักไซ้ต่อ เช่นเดียวกับการรื้อค้นประวัติบุคคลจากฐานข้อมูล ที่ไม่ปรากฏชื่อของชายคนนี้อยู่เลย

“มีอะไรให้กินหรือ ดึกปานนี้”

“ปะหมี่ไง เสียบกาน้ำร้อนแป๊บเดียวก็ได้เรื่องแล้ว”

ลุงอวบเดินนำออกมา ที่จริงแล้วเขาอยากสอบถามคำผู้ต้องหาตอนนี้ด้วยตัวเอง แม้เขาจะมั่นใจว่าชายในชุดคลุมสีน้ำตาลคนนี้ต้องการล้างแค้นเขาเป็นการส่วนตัว และกระทำการเพียงคนเดียว แต่ลุงอวบกลับรู้สึกว่เรื่องนี้ยังไม่จบง่ายๆ ลางสังหรณ์บอกเขาให้ระวังให้ดี...

...พวกมันกำลังมา...

เขาได้ยินเสียงจากโถงสน มันเป็นเสียงลมที่เหมือนเสียงคนกระซิบมากเหลือเกิน

บนดาดฟ้าของสถานีตำรวจ ชาตริกวาดตามองรอบๆ บริเวณ
อย่างระแวดระวัง แสงของพระจันทร์เต็มดวงขับไล่เงามืดให้ถอยไปอยู่เฉพาะใต้รั้วไม้ ลมดีกพัดชายเสื้อคลุมสีเหลืองของเขาปลิวสะบัด เขาถูก

ชนาบ้างด้วย เมฆา ชายสูงอายุในชุดคลุมสีดำซึ่งมีรอยแผลเป็นพาดผ่านใบหน้า มันเป็นแผลที่เกิดจากแฉ่เส้นผมของโยคิน้อยเมื่อครั้งที่เมฆาเข้าแย่งชิงคัมภีร์ไตรปิฎก เมฆาใช้เวลารักษาตัวนานหลายวันกว่าแผลจะสมาน แต่มันก็ทิ้งร่องรอยน่าเกลียดไว้บนใบหน้า จนเจ้าตัวต้องทุบกระจกทุกบานในบ้านทิ้ง เด็กผมแดงกับแฉ่เส้นผมจึงเป็นเสมือนเลียนหนามที่ฝังอยู่ในใจ ซึ่งเมฆาเฝ้ารอวันที่จะสะสางให้หายแค้น

ถัดจากเมฆาคือ ปรมะ ชายวัยกลางคน หนวดเครายาวเพิ่ม ขึ้น สงบนิ่ง คลุมกายด้วยชุดคลุมสีแดง และสุดท้ายคือ จิตตะ ชายวัยสามสิบต้นๆ ที่ดูวอกแวกเหมือนคนติดยา อยู่ในชุดคลุมสีเขียว

พวกเขาทั้งสี่มีภารกิจที่ต้องทำในคืนนี้คือ ช่วยเหลือชนะเวทออกมาจากที่คุมขัง

“อาจจะมึนกับดักซ่อนอยู่” ชาตรีเอ่ยปาก หลังจากที่เห็นเบื่องล่างเงียบผิดปกติ

“นอกจากตำรวจสองคนนั้นแล้ว ฉันไม่เห็นใครอีก” ท่าทางของจิตตะเหมือนอยากรีบทำงานคืนนี้ให้เสร็จๆ

“ปรมะ แผนของเราคืออะไร” เมฆาหันไปถาม ปรมะยกมือลูบหนวด ท่าทางเขาเหมือนพวกชินแสหรือไม่ก็ขุนซื้อที่คอยวางแผนการรบให้แก่แม่ทัพในภาพยนตร์จีนย้อนยุค

“จิตตะจะเข้าไปก่อน ใช้ภาพมายาดึงดูดความสนใจจากตำรวจทั้งสอง ชาตรีเข้าไปนำตัวชนะเวทออกมา ผมขออย่าให้ทำอย่างรวดเร็วและเงียบเงียบที่สุด ไม่อยากให้เป็นเรื่องใหญ่ ส่วนผมกับเมฆาจะเฝ้าระวังหลังให้ เผื่อมีอะไรเกิดขึ้น”

“แสดงว่าท่านก็รู้สึกเหมือนกันว่าข้างล่างมีอะไรที่ไม่ชอบมาพากล”

ไม่มีใครตอบคำถามของชาตรี ลมดีกพัดมาอีกวูบหนึ่ง เสียงปลาย

เสื้อคลุมสะบัดดังราวกับนกพิราบทั้งฝูงพร้อมใจกระพือปีก

“เริ่มงานได้แล้ว” เมฆาออกคำสั่ง

จิตตะพุ่งตัวลงจากดาดฟ้า ร่างของเขากลายเป็นหญิงสาวในชุดราตรีหลุดลุ่ยก่อนจะถึงพื้นด้วยซ้ำ หญิงสาวจำแลงวิ่งกระเซอะกระเซิงไปยังทางเข้าสถานีตำรวจ ท่าทางของเธอราวกับกำลังหนีแก๊งมอเตอร์ไซด์หน้าปากซอยที่ตามรุมโทรม ขณะเดียวกัน ชาตริกได้ลงตามเสาก่อนกระโดดเข้าไปในชั้นสี่ของอาคาร และพุ่งตรงไปที่บันไดเพื่อลงสู่ชั้นล่าง

ลูจอวเบี่ยหูฟังวิทยุสื่อสารขณะกินบะหมี่สำเร็จรูป เขาบอกให้ผู้หมวดขณะเวทเฝ้าเสียงโทรทัศน์ที่ซุกอยู่ในกรงสี่เหลี่ยมที่เขวนอยู่บนเพดานเหนือศีรษะ เพื่อจะรับฟังเสียงแปลกปลอมที่แผ่มา กับคลื่นวิทยุ

“พวกมันกำลังจะเข้าไป เตรียมตัวให้พร้อม”

“อีกสองคนบนดาดฟ้า”

“กำลังที่โอบล้อมอยู่ด้านนอกตึงให้แคบเข้ามา ระวังอย่าให้พวกมันรู้ตัว”

“รอรับคำสั่ง ถ้าผมสั่งโจมตีเมื่อไหร่ ให้ทุกคนลงมือได้ ระวังอย่าให้พลาด”

“ผู้หมวดได้ยินหรือเปล่า” ลูจอวบวางส้อมพลาสติกที่แถมมากับถ้วยบะหมี่ลง

“โอ้เสียงครีตคราดนั่นนะหรือ ได้ยินลิ”

“มันมีเสียงคนอื่นอยู่ด้วย” ลูจอวบยืนยัน ผู้หมวดขณะเวทวางถ้วยบะหมี่ หันไปสนใจละครโทรทัศน์ แต่ยังพูดกับลูจอวบด้วยท่าที่ไม่ใส่ใจ

“ผมไม่อยากจะรู้ว่าอะไรจะเกิด แต่อาการหูแว่วมันเป็นอาการลงแดงอย่างหนึ่งของผู้ที่เลิกเหล้าใหม่ๆ มันเป็นอุปสรรคเล็กๆ น้อยๆ ที่ดาบจะต้องเอาชนะมันให้ได้”

ลุงอวบส่ายหน้า นี่ไม่ใช่อาการจิตหลอนหรือว่าลงแดงเพราะอดเหล้าแน่ๆ แต่จะทำให้อีกฝ่ายเชื่อได้อย่างไรละ ถ้ามีใครอีกสักคนในโรงพักคงดีหรรก จะได้เรียกมาฟังและเป็นคนชี้ขาดไปเลยว่าใครกันแน่ที่เป็นฝ่ายถูก

ทันใดนั้นเอง หญิงสาวคนหนึ่งก็ฉีกเข้ามาพร้อมกับเสียงเอะอะไวยวาย

“ช่วยด้วยค่ะ...ช่วยฉันด้วย พวกมันจะข่มขืนฉัน” หญิงสาวในชุดราตรีหลุดลุ่ยวิ่งเข้ามา กระโปรงยาวสีครีมมีรอยฉีกขาดเผยให้เห็นท่อนขาขาวเรียว เสื้อคอกว้างเหมือนถูกกระชากจนหลุดบ่า หัวไหล่ และเนินอกขาวนวลมีรอยตำหนิเพราะรอยเล็บขีดข่วน เช่นเดียวกับใบหน้านอมแมมราวกับว่าเธอวิ่งผ่านปาดงดิบมาหมาดๆ

“เกิดอะไรขึ้นกับคุณ!” ลุงอวบผวาออกจากโต๊ะทำงานเข้าไปประคองหญิงสาวที่กำลังจะล้ม เช่นเดียวกับผู้หมวดขณะเวทีพุ่งตัวออกจากโต๊ะอย่างรวดเร็วจนถ่วงบะหมี่หกเรียรด

“พวกมัน...พวกมันจะข่มขืนฉัน” เธอบอกและขยิบตาอย่างรวดเร็วจนลุงอวบกับคู่หูไม่ทันสังเกตเห็น แล้วเสียงโหวกเหวกก็ดังมาจากด้านนอกสถานีตำรวจ เป็นเสียงของผู้ชายสามสี่คนที่ร้องเรียกหาหญิงสาวที่ตกเป็นเหยื่อ ลุงอวบกับผู้หมวดหนุ่มซึกปีนออกจากเอว พุ่งตัวออกจากสถานีตำรวจ หญิงสาวถลาตามมาแอบอยู่ด้านหลัง

“ระวังนะค่ะ พวกมันมีอาวุธ” น้ำเสียงสั่นเทา ทำให้ลุงอวบสงสารเธอจับใจ ลุงอวบกับผู้หมวดขณะเวทีกวาดตามองรอบบริเวณ เสียงของผู้ชายกลุ่มหนึ่งยังดังให้ได้ยิน แต่พวกเขากลับหาต้นเสียงไม่เจอ

อีกด้านหนึ่ง ชาตรีวิ่งลงบันไดจากชั้นสองสู่ชั้นล่างอย่างเงิบกริบ เขาพุ่งไปตามชอกห้องข้างอย่างคล่องแคล่วประหนึ่งแมวนักล่า

ขณะเวทเป็นรอรออยู่หน้าประตูเหมือนกับรู้ว่าอิสรภาพกำลังจะมาถึง ชาตรีใช้มือปาดรอบแม่กุญแจอย่างรวดเร็วพร้อมท่องคาถาแก้พันธนาการ

“วาโอ พุธานัง”

เสียงแม่กุญแจคลายล็อกดังขึ้น ขณะเวทพุ่งพรวดออกมาราวกับรอรเวลาไม่นานนานแสนนาน

เสียงววินาทีนั่นเอง ก็เกิดเสียงกึกก้องดังขึ้นที่ด้านหน้าสถานีตำรวจ ชาตรีรู้สึกเหมือนกำลังเกิดแผ่นดินไหว แรงสั่นสะเทือนทำให้หลอดไฟในสถานีตำรวจติ๊ดๆ ดับๆ จากนั้นก็มีลำแสงเส้นเล็กๆ สีเพลิงพุ่งเข้ามาราวกับหาฝน ชาตรีกับขณะเวทจึงตัวลงหมอบกับพื้น ลำแสงนั้นพุ่งชนผนังห้องก่อนร่วงหล่นลงพื้น

“ตะปู้าคม...ของใครกัน” ขณะเวทเอ่ยถามด้วยความตกใจ

“ไม่รู้...รีบแผ่นเถอะ” ทั้งสองยันตัวลุกขึ้นวิ่งไปตามทางแคบๆ ที่มีห้องขังหนาบข้าง ตะปู้าคมชุดใหม่พุ่งเข้ามาตามช่องประตูและหน้าต่างที่เปิดทิ้งไว้ ชาตรีจึงขยี้เสื้อคลุมขึ้นมาเป็นเกราะกำบัง แต่ขณะเวทไม่ทันระวังตัวจึงถูกตะปู้ฉกเข้าไปในร่างไม่ต่ำกว่าลิบดอก เขาล้มพุบลงกับที่ใบหน้าบิดเบี้ยวด้วยความเจ็บปวด แต่พยายามกลั้นเสียงร้องเอาไว้ ชาตรีหันกลับพร้อมกางผ้าคลุมสีเหลืองป้องกันตะปู้าคมชุดใหม่ที่พุ่งเข้ามา

“อดทนอีกนิด เราจะออกไปได้แล้ว” ชาตรีพุงร่างบาดเจ็บของขณะเวทออกไปจนถึงห้องโถง ซึ่งบันไดขึ้นสู่ชั้นสองอยู่ห่างออกไปไม่ถึงห้าเมตร ขณะที่ทั้งสองจะก้าวไป จู่ๆ ลุงอวบกับผู้หมวดขณะเวทก็แหกปากร้องไม่เป็นภาษา พวกเขาวิ่งเข้ามาและแซงทั้งคู่ไป ชาตรีหันมองทางที่ตำรวจทั้งสองวิ่งมา ก็เห็นฝูงวัวคลั่งนับร้อยตัวหือตะบึงตามมาราวกับน้ำหลาก

ลุงอวบกระโดดขึ้นโต๊ะและป็นขึ้นไปหลบภัยข้างตู้เหล็กใส่เอกสาร สีเทา ขณะที่ผู้หมวดขณะเวทมีท่าที่เงอะงะ มองหาทางไป แต่เมื่อฝูงวัว

กระชั้นชิดเข้ามา เขาจึงกระโดดเกาะกรงใส่โทรทัศน์ที่แขวนอยู่บนเพดาน และไต่ขึ้นไป

“ระวัง วัวธนู!” ชนะเวทตะโกน ในยามนี้เขาอ่อนแอจนไม่สามารถช่วยเหลือตัวเองได้ ชาตรีกระซอกผ้าคลุมขึ้นมากั้นระหว่างพวกเขา กับฝูงวัวธนู แล้วท่องคาถา

“ติอะนุตตะโร บุริสะ”

นั่นเป็นคาถาที่ใช้สำหรับพรางตัว แต่ชาตรีรู้ว่าถ้าเจ้าของวัวธนูเป็นผู้ที่มีอาคมแกร่งกล้า ไม่นานวัวพวกนั้นก็จะมีมองเห็นพวกเขาอยู่ดี

ชาตรีดันร่างชนะเวทให้ถอยกลับเข้าไปในซอก วัวธนูกระจายตัวออกค้นหาเป้าหมาย ครึ่งหนึ่งไต่บันไดขึ้นไปชั้นสอง ส่วนที่ยังอยู่ข้างล่างก็ช่วยกันสูดจุมูกฟุดฟิดเพื่อดมกลิ่น ทั้งคู่ถอยมาจนชิดซี่เหล็กของห้องซังที่อยู่ลึกสุด วัวธนูค่อยๆ เดินเรียงแถวตามเข้ามาในซอกที่กว้างพอดีตัวของพวกมัน อีกไม่กี่เมตรก็จะถึงตัวอยู่แล้ว

“แกช่วยฉันทำไม” ชนะเวทเอ่ยถามด้วยน้ำเสียงอ่อนแอ

“อย่าเพิ่งพูดอะไรเลย คิดหาทางหนีออกจากที่นี่กันเถอะ” ชาตรีตอบกลับเสียงเข้ม แต่อีกฝ่ายกลับยิ้มหยัน

“ยังไงเราก็ไม่รอดอยู่แล้ว ทำไมไม่ปล่อยให้ฉันตายที่นี่ละ อย่างน้อยแกก็จะได้แก้แค้นงิละ”

ชาตรีเจียบ อีกฝ่ายพยายามเดาความคิด แต่เขาไม่มีพลังอำนาจใดๆ เหลืออีกแล้ว

“ที่ฉันยังฆ่าพ่อแกเพื่อแก้แค้นเลย ฉันรู้ว่าแกก็อยากทำกับฉันอย่างนั้นเหมือนกัน เอาสิ โอกาสมาถึงแล้ว”

“ฉันบอกให้หุบปากไป!!” ชาตรีตะคอกใส่เสียงดัง วัวธนูได้ยินเสียงจึงพุ่งเข้าใส่สุดแรง อีกแค่ไม่กี่นิ้วหางอึ่งของมันก็จะทะลวงผ้าคลุมสีเหลืองของชาตรีเข้ามาได้

ฉับพลันก็เกิดเสียงระเบิดดังกึกก้องขึ้นที่กลางห้องโถง เปลวไฟสีแดงแผ่ขยายเป็นวงเหมือนดอกเห็ด กว้างร่างวัชรฐาให้มอดไหม้กลายเป็นเถ้าถ่านภายในพริบตา

“รีบพาชนะเวทออกมาได้แล้ว” เสียงของเมฆานั้นเอง ชาตรีไม่มีเวลาไตร่ตรอง เขาพญูร่างอ่อนแรงของชนะเวทออกไปตามทางเดินคับแคบอีกครั้ง เมื่อถึงห้องโถงก็พบเมฆา จิตตะ และประมะกำลังสร้างปราการเพชรป้องกันตะปูอากาศที่พุ่งมาจากด้านนอกอยู่พัลวัน

“พวกมันเป็นใคร” ชาตรีเอ่ยถาม

“พวกของโรงเรียนไสยศาสตร์ รีบมาช่วยกันหาทางออกไปจากที่นี่เถอะ” จิตตะที่อยู่ใกล้ที่สุดหันมาตอบ

ชาตรีพญูร่างชนะเวทเข้าร่วมกลุ่ม เมื่อเมฆาหันมาเห็นสภาพของชนะเวท จึงถลาเข้ามาพร้อมท่องคาถา

“พุทฺธสังมิ นะมะอะอุ จะกะกะสะ นะมะพะทะ นะโมพุทฺธายะ” แล้วเป่าใส่ร่างชนะเวท ฉับพลันตะปูอากาศที่ฝังอยู่ข้างในก็ไหลหลุดออกจากร่าง พร้อมกับปากแผลที่เริ่มสมาน ชนะเวทหายใจเฮือกใหญ่เหมือนคนที่เพิ่งโผล่พ้นจากน้ำ

“ขอบคุณ” เขาบอกเสียงแผ่ว แม้จะหลุดพ้นจากความเจ็บปวด แต่เขาก็มีแรงพอแค่พญูตัวให้เดินได้เท่านั้น

“ไม่มีทางหนีอื่นแล้ว เราต้องฝ่าออกไป เดี่ยวนี้” เมฆาหันไปสนใจสถานการณ์ตรงหน้า เขาดึงผ้าคลุมขึ้นมาโพกหัว คนอื่นๆ เริ่มทำตาม จากนั้นเบญจมิตรทั้งห้าก็ท่องคาถาอิติปิโสภุชณงค์ซ้อนหัว ซึ่งทำให้ร่างของพวกเขาไปรุ่งแสงราวกับอากาศ ก่อนที่คนทั้งห้าจะเกาะกลุ่มเดินออกไปทางประตูหน้าสถานีตำรวจ โดยไม่มีใครมองเห็น

“พวกมันหายไปแล้ว” เสียงกระซิบดังขึ้น

“หยุดการโจมตี” ครูสามิตรออกคำสั่ง ก่อนเดินออกจากเงามืด

ของต้นสน โดยมีครูสิงห์เดินชนาบข้าง แล้วนักเรียนเกือบห้าสิบคนจากโรงเรียนไสยศาสตร์ที่ตีวงล้อมสถานที่ตำรวจเป็นกำแพงวงกลมก็ออกมาจากที่ซ่อน ครูสามิตรกวาดตามองรอบๆ ก่อนหันไปพูดกับครูสิงห์

“พวกมันใช้คาถาอิติปิโสภุชงค์ซ่อนหัวเพื่อพรางตัว”

“จั้นปล่อยวัฏธนูให้วิ่งเหยียบไปเลย” พุดจบ ครูสิงห์ก็ล้วงเข้าไปในป่าม ทำท่าจะหยิบวัฏธนูออกมาเสก แต่ครูสามิตรกางมือปراميไว้ก่อน

“ผมจัดการเอง” ครูสามิตรพนมมือบริกรรมคาถา ทันใดนั้นสายลมที่พัดเอื่อยเอื่อยก็กลายเป็นลมหมุน โดยมีแกนกลางอยู่ที่ครูสามิตร ต้นสนที่รายรอบสถานที่ตำรวจต่างโน้มกิ่งเข้าสู่จุดกึ่งกลาง สายลมดึงดูดใบสนที่มีลักษณะเป็นเส้นตรงคล้ายเส้นผมให้หลุดขาดจากต้น ก่อนจะสอดประสานกันจนเป็นตาข่ายอยู่กลางอากาศ และขยายรูปร่างออกจนครอบคลุมพื้นที่ทั้งหมดของสถานที่ตำรวจ

ครูสามิตรส้าบคาถาพระอิติปิโสตรึงไตรภพเข้าไปอีกรอบ ทำให้ตาข่ายใบสนเรืองแสงเป็นสีเงินยวง เหล่านักเรียนจากโรงเรียนไสยศาสตร์ถอยกรูดเข้าไปในที่ซ่อนอีกครั้ง เช่นเดียวกับครูสามิตรและครูสิงห์ที่ถอยกลับไปอยู่ในจุดที่เดินออกมาครั้งแรก แล้วตาข่ายใบสนก็ค่อยๆ เคลื่อนตัวลงต่ำ ประดุจแหที่กางครอบสระน้ำ

“แยแล้ว ตาข่ายพิฆาต!” เมฆาร้องบอกกลุ่มเพื่อนเบญจมิตร เขาเคยเห็นฤทธิ์เดชของมันมาแล้ว ถ้ามันได้ครอบสิ่งใด สิ่งนั้นก็ไม่มีทางจะดินหลุดออกมาได้ นอกจากนั้น อาคมที่กำกับไว้ยังเผาผลาญร่างกายใหม่เกรียม ซึ่งขณะนั้นมันก็อยู่สูงจากศีรษะพวกเขาไปไม่ถึงฟุต และเคลื่อนต่ำลงมาเรื่อยๆ พวกเขาไม่สามารถหนีออกจากวงล้อมได้ทันเวลาแน่ๆ

“เบี่ยงเบนความสนใจ” ประมะบอก เมฆาจึงเพ่งกระแสน้ำไปยังกลุ่มนักเรียนที่อยู่ใกล้ที่สุด วินาทีนั้นก็เกิดเสียงระเบิดดังสนั่นหวั่นไหวพร้อมกับเสียงหวีดร้องของกลุ่มนักเรียนที่ไม่ทันระวังตัว

เมฆายังคงยิงระเบิดพลังจิตไปที่จุดเดิม กลุ่มนักเรียนต่างแตกฮือ
 ทิ้งที่มั่นของตัวเองเพื่อไปช่วยเพื่อนที่บาดเจ็บ และส่วนหนึ่งได้สร้าง
 โล่อาคมป้องกัน ทำให้กำแพงวงกลมของเหล่านักเรียนมีช่องโหว่ แม้จะไม่
 มากมาย แต่ก็เพียงพอที่พวกเขาทั้งห้าคนจะเล็ดลอดออกไปได้ทัน ก่อนที่
 จะถูกรอด้วยตาข่ายใบสน

“พวกมันหนีออกไปจนได้!” ครูสิงห์กำหนดแน่นด้วยความแค้น
 เมื่อเห็นตาข่ายแนบพื้นโดยปราศจากเงาของศัตรู

“รีบกลับไปรายงานครูใหญ่ ก่อนที่ทุกอย่างจะสายเกินไป” ครู
 สามิตรส่งสัญญาณ นักเรียนทุกคนจึงมุ่งกลับโรงเรียน

แล้วความเงียบก็เข้ามาปกคลุมสถานที่ตำรวจอีกครั้ง แต่เพียงครู
 เดียวก็เกิดเสียงโครมครามดังมาจากข้างใน ลุงอวยยังคงหลบอยู่บนหลัง
 ตู้เหล็กเก็บเอกสารเช่นเดิม แต่ผู้หมวดขณะเวทกลับนอนกลิ้งอยู่บนพื้น
 พร้อมกับซากโทรทัศน์และกรงเหล็กที่ตกลงมาจากเพดาน